

Arrest

nr. 250 250 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische moeder.

Op 6 augustus 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: E.

Nationaliteit: Macedonië

Geboortedatum: [...]1986

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] WILLEBROEK

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde A. G. (RR: [...]) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Vooreerst: betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Als bewijs van ten laste zijn, werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- *Attest van het OCMW Willebroek op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële tegemoetkoming heeft genoten. Er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.*
- *Arbeidsovereenkomst en loonfiches van OCMW op naam van de referentiepersoon.*
- *Stortingen via Western Union (1 storting in 2015 - 4 stortingen in 2018 en 16 stortingen in 2019).*
- *Certificaat van gerealiseerd inkomen voor het jaar 2018 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene een inkomen heeft gehad en dus niet te laste was van de referentiepersoon. Er werd niets voorgelegd omtrent dat betrokkene in 2019 géén inkomsten wist te verwerven. Het is, behoudens bewijs van het tegendeel, redelijk te stellen dat zijn tewerkstelling verderliep tot aan zijn vertrek uit het land van herkomst of origine.*

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat betrokkene afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene is immers helemaal niet onvermogen aangezien hij zelf over een inkomen beschikte in het land van herkomst. Uit het geheel van de stukken kan dan ook niet blijken dat verzoekende partij in het land van herkomst afhankelijk was van enige (financiële) steun van referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien aangezien hij zelf over een inkomen beschikte in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan zijn komst naar België. Met betrekking tot eventuele eigendommen die betrokkene zou bezitten in het land van herkomst of origine werd verder niets voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene sinds 18.02.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). [bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Voor wat de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft: artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de referentiepersoon in dienst gesteld wordt bij het OCMW Willebroek in toepassing van art. 60' §7 van de organieke wet op het OCMW van 08.07.1976. Deze inkomsten kunnen niet mee in overweging worden genomen. Immers, de tewerkstelling op grond van art. 60 OCMW-wet is een vorm van maatschappelijke dienstverlening met een residuair karakter en wordt gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Het heeft een zeer tijdelijk karakter. Het gaat om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden (Arrest RvS nr. 241.565 van 23.05.2018).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Zelfs voor zover alsnog zou worden opgeworpen dat het wel degelijk gaat om inkomsten uitbetaald als tegenprestatie uit arbeid en dus als elke andere tewerkstelling zou moeten worden aanschouwd, kan dan nog worden gesteld dat de duur van deze tewerkstelling nooit langer is dan de termijn die referentiepersoon nodig heeft om opnieuw een volledige uitkering te kunnen krijgen. Het doel bestaat er immers in om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel.

Een dergelijke tewerkstelling garandeert dus niet dat referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist in artikel 40ter. Zelfs indien zij opnieuw de uitkering verkrijgt is nog niet aangetoond dat zij actief werk zoekt.

Bijgevolg zijn de voorwaarden inzake de gezinshereniging ook op vlak van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geenszins vervuld en kan dus niet blijken dat referentiepersoon financieel in staat is om betrokkene, zijn kinderen en zijn klaarblijkelijk illegaal in het land verblijvende vrouw ten laste te nemen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon, en er niet kan blijken dat de referentiepersoon de financiële draagkracht heeft om betrokkene en zijn gezin ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet hij dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken"

2. Over de rechtspleging

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, beiden op 18 september 2020 (zaken met rolnummers 252 173 en 252 991).

Ter zitting blijkt de advocaat in zaak 252 173 afwezig te zijn.

De advocaat in zaak 252 991 verklaart dat het steeds de bedoeling is geweest het verzoekschrift in zaak 252 991 te weerhouden en niet het verzoekschrift in zaak 252 173.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van "3" juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing bepaalt dat verzoeker moet voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40bis, par2,3° ; mn het (persoon die gezinshereniging vraagt) moet gaan om bloedverwanten in de neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunnen (referentiepersoon) laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art.40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele en toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 20% van het leefloon van een persoon met gezinslast.

Aan deze cumulatieve voorwaarden is in casu voldaan.

Verzoeker heeft de nodige bewijsstukken meegedeeld.

- *inkomsten van de referentiepersoon*
- *stortingen van Western Union : mn overmaken van geldsommen door de referentiepersoon aan verzoeker, die ten tijde van deze verrichtingen in Macedonië woonde.*

In de besteden beslissing wordt gesteld dat verzoeker voor het jaar 2018, een certificaat van gerealiseerd inkomen meedeelde.

Verzoeker stelt echter dat hij nooit in staat was om eigen inkomsten te verwerven en dit mede gelet op de zijn gezondheidstoestand.

Volgens verzoeker werd er dan ook verkeerdelijk uitgegaan van de idee dat verzoeker helemaal niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Niets is minder waar.

Verzoeker is ernstig psychisch ziek. Hij heeft een geestesstoornis; mn. paranoïde schizofrenie.

Deze ziekte belet hem te werken en te zorgen voor de kinderen. Verzoeker is onvermogen.

Verder stelt art. 40ter van de Wet van 15/12/1980 dat de referentiepersoon moet kunnen aantonen dat hij over stabiele , toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De moeder van verzoeker werkt bij het OCMW van Willebroek als schoonmaakster. Zij is tewerkgesteld met toepassing van art. 60par 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

De beslissing waartegen huidig beroep stelt dat de inkomsten uit een tewerkstelling met toepassing van artikel 60 organieke OCMW Wet dd. 08/07/1976 niet mee in overweging kunnen genomen worden omdat dit zou gaan om inkomsten met een tijdelijk karakter, waardoor betrokkene ten laste is van de Openbare Overheden en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden.

Volgens de bestreden beslissing is een tewerkstelling op basis van artikel 60 par 7 organieke Wet OCMW dd. 08/07/1976 slechts een tewerkstelling met de bedoeling om de iemand die uit de arbeidsmarkt is gevallen of gestapt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom is vorm van tewerkstelling bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel.

Nochtans worden er in het kader van een tewerkstelling op basis van art. 60 organieke wet OCMW dd. 08/07/1976 worden wel degelijk arbeidsprestaties verricht tegen de betaling van een volwaardig loon. In deze zin is er geen onderscheid met elke andere tewerkstelling.

Indien men stelt dat het in se om een tijdelijke arbeidsverhouding gaat; geldt dit tevens voor elke andere tewerkstelling daar alle arbeidsovereenkomsten steeds en ten alle tijde opzegbaar zijn.

Een tewerkstelling op basis van art. 60 organieke OCMW wet heeft daarbij een zekere, meestal redelijke duurtijd en is er ook op gericht om de werknemer te integreren op de arbeidsmarkt.

Na een tewerkstelling op basis van art. 60 organieke OCMW Wet dd. 08/07/1976, kan evengoed een tewerkstelling volgen met arbeidsovereenkomst ; evenwel bij dezelfde werkgever.

De moeder van verzoeker heeft inderdaad al een toezegging gekregen dat zij na afloop van de overeenkomst op basis van artikel 60 van de Organieke OCMW Wet, verder in dienst van het OCMW kan blijven werken in dezelfde hoedanigheid van schoonmaakster.

Men is tevreden over haar arbeidsprestaties.

Minstens had de overheid zich verder kunnen informeren naar de vooruitzichten van de moeder van verzoeker na de tewerkstelling op basis van art. 60 Organieke OCMW, alvorens te oordelen over de stabiliteit en de regelmatigheid van haar inkomsten.

Door dit niet te doen , heeft de Overheid onzorgvuldig gehandeld. Dit middel is gegrond."

In het eerste middel erkent verzoeker dat hij in het licht van zijn aanvraag om gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder moet aantonen ten laste te zijn en zijn moeder moet aantonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verzoeker meent dat aan de voorwaarden is voldaan. Hij verwijst naar de stukken die hij heeft voorgelegd, zijnde de inkomsten van de referentiepersoon en de stortingen van Western Union toen hij nog in Macedonië woonde. Verder spreekt verzoeker het motief tegen dat hij voor het jaar 2018 een certificaat van een gerealiseerd inkomen heeft voorgelegd. Hij zegt immers nooit in staat geweest te zijn om eigen inkomsten te verwerven en dit mede gelet op zijn gezondheidstoestand, nu hij lijdt aan paranoïde schizofrenie. Verzoeker stelt dat de aandoening hem belet om te werken en te zorgen voor de kinderen zodat hij wel degelijk ten laste is van zijn moeder.

Wat betreft de vereiste van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen verklaart verzoeker dat zijn moeder als schoonmaakster werkt bij het OCMW van Willebroek en dat zij inderdaad te werk is gesteld op grond van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet). Verzoeker meent dat met die inkomsten wel degelijk moet rekening gehouden worden aangezien zij arbeidsprestaties verricht tegen betaling van een volwaardig loon en er dus sprake is van tewerkstelling zoals andere tewerkstelling. Verzoeker erkent dat dit in se om een tijdelijke tewerkstelling gaat, maar wijst erop dat elke andere tewerkstelling te allen tijde opzegbaar is. De tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet is erop gericht de werknemer te integreren in de arbeidsmarkt. Verzoeker stelt dat zijn moeder al een toezegging heeft gekregen dat ze na afloop van de overeenkomst op basis van artikel 60 van de OCMW-wet verder in dienst van het OCMW zal kunnen blijven werken als schoonmaakster aangezien men tevreden is van haar prestaties. Volgens verzoeker had de gemachtigde zich dienaangaande moeten informeren, alvorens over de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten te oordelen. Door dit na te laten heeft de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. [...]"

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de samenlezing van de voormelde wetsbepalingen blijkt dat verzoeker onder meer moet aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder en dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde betwist dat verzoeker ten laste is van zijn moeder en tegelijk van oordeel is dat de Belgische moeder niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De voormelde voorwaarden zijn cumulatief, dermate dat indien aan een van de voormelde voorwaarden niet is voldaan, de gemachtigde de aanvraag tot gezinshereniging kan weigeren. Bijgevolg dient verzoeker de onregelmatigheid van beide motieven aan te tonen opdat de Raad kan overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist niet dat zijn Belgische moeder, referentiepersoon, tewerk is gesteld op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet en geen andere inkomsten heeft. Het blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekster op deze grond een voltijdse betrekking heeft in opdracht van het OCMW van Willebroek. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 241 565 van 23 mei 2018 geoordeeld dat:

“In artikel 60, § 7, van de OCMW-wet wordt dus uitdrukkelijk gesteld dat de daarin bedoelde tewerkstelling bij een OCMW, zoals de tewerkstelling van verweersters echtgenoot er een is, een vorm van maatschappelijke dienstverlening is die wordt gegeven wanneer de betrokkene het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te krijgen of om werkervaring op te doen, waarbij die tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die voor de betrokkene nodig is om te worden gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dat het moet gaan om een volwaardige betrekking in het kader van een arbeidsovereenkomst waarop de arbeidswetgeving van toepassing is, doet geen afbreuk aan het feit dat het, zoals ook verwoord in de supra geciteerde memorie van toelichting, gaat om een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld doch stopt wanneer de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op maatschappelijke integratie, en dat dit recht op maatschappelijke integratie een residuair karakter heeft, zodat het ophoudt wanneer de betrokkene recht heeft op een socialezekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Bovendien is ingevolge het bepaalde in artikel 36, § 1, van de wet van 26 mei 2002 door de federale overheid, thans de Vlaamse gemeenschap, een toelage verschuldigd aan het OCMW wanneer het optreedt in de hoedanigheid van werkgever met toepassing van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet waarvan het bedrag bij een voltijdse tewerkstelling gelijk is aan het bedrag van het leefloon.

Uit dit alles blijkt dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat niet om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve met het bestreden arrest artikel 10, § 5, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet geschonden door te oordelen dat de inkomsten uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet niet moeten worden beschouwd als middelen uit een aanvullend bijstandsstelsel die niet in aanmerking mogen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, doch als inkomsten die (mede) het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10 van de vreemdelingenwet kunnen aantonen.”

Dit standpunt van de Raad van State werd later nog bevestigd in de arresten RvS 11 december 2019, nr. 246.365 en RvS 3 april 2020, nr. 247.369. Bijgevolg kan de Raad enkel vaststellen dat het argument dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk een tewerkstelling betreft waarbij arbeidsprestaties tegen betaling van een volwaardig loon worden verricht, niet door de Raad van State wordt weerhouden. Ook het feit dat elke andere tewerkstelling te allen tijde kan opgezegd worden en dat deze vorm van tewerkstelling de integratie op de arbeidsmarkt beoogt, kan geen afbreuk doen aan het standpunt van de Raad van State.

Waar verzoeker stelt dat zijn moeder weliswaar al de toezegging heeft gekregen dat zij na afloop van het contract op grond van artikel 60 van de OCMW-wet verder in dienst zal kunnen blijven werken van het OCMW, kan de Raad enkel uitgaan van de gegevens die voorlagen op het ogenblik dat de gemachtigde zijn beslissing heeft genomen (bevoegdheid ex tunc). Verzoeker toont ten overvloede deze toezegging ook op geen enkele wijze aan. De Raad volgt verzoeker niet dat de gemachtigde een

onzorgvuldigheid heeft begaan door niet na te vragen of verzoekers moeder mogelijks perspectief heeft op een tewerkstelling buiten het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, immers de vereiste van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet door verzoeker aangetoond worden, die daarin de bewijslast draagt, en aan die voorwaarde moet reeds voldaan zijn op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Nu verzoeker niet kan aantonen dat de vaststelling van de gemachtigde dat niet voldaan is aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen met een onregelmatigheid is behept, blijft dit motief overeind. Dit motief kan de bestreden beslissing schragen.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker woont thans in België samen met zijn moeder.

Verzoeker bouwt een privé en gezinsleven in België uit.

Hij vormt samen met zijn kinderen en zijn moeder een kerngezin.

Naast het gezinsleven valt ook het privéleven van verzoeker onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

Het recht op eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM.

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voormeld art. 8 EVRM inhoudt, kan de uitvoering van een beslissing, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn .

De schade die verzoeker hierdoor kan lijden, staat niet in verhouding tot het eventuele belang dat de Overheid kan laten gelden .

Verzoeker heeft de dagelijkse hulp van zijn moeder nodig om hem financieel en moreel bij te staan; en de zorg voor de kinderen over te nemen.

Art. 8 werd geschonden. Dit middel is gegrond.”

In het tweede middel stipt verzoeker aan dat hij een kerngezin vormt met zijn moeder en kinderen. Verzoeker erkent dat het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven kan worden beperkt door de Staten binnen de grenzen bepaald bij artikel 8.2 van het EVRM en dat de Vreemdelingenwet past binnen dit kader. Verzoeker stelt dat hoewel de toepassing van de wet op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, de uitvoering ervan gezien de omstandigheden, wel strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent dat de schade die hij lijdt door de beslissing, niet in verhouding staat met het belang dat de overheid kan laten gelden. Concreet wijst hij erop dat hij de dagelijkse hulp van zijn moeder nodig heeft om hem financieel en moreel bij te staan en de zorg voor de kinderen op zich te nemen. Verzoeker concludeert tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM voor de beslissing tot weigering van verblijf, en het argument dat de beslissing op disproportionele wijze schade toebrengt aan verzoeker, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat zijn Belgische moeder over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg wordt wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Verder meent de Raad dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat er ten aanzien van zijn moeder bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond, die vereist zijn om van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Ook al bevat het administratief dossier aanwijzingen dat verzoeker in een ver verleden een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend voor ernstige psychische problemen, ziet de Raad niet in waarom verzoeker hiervoor geen steun zou kunnen verkrijgen van zijn echtgenote en zou aangewezen zijn op de steun van zijn moeder. Anders dan verzoeker aanvoert, meent de Raad dat er veeleer sprake is van een kerngezin tussen verzoeker met zijn echtgenote en hun drie kinderen. Er blijkt uit het administratief verslag, meer bepaald het bestuurlijk verslag van de politie van 3 maart 2020, dat ook verzoekers echtgenote Mw. A.I., op hetzelfde adres verblijft. Om dezelfde reden ziet de Raad niet in waarom verzoeker, indien nog steeds nodig, niet kan terugvallen op de steun van zijn echtgenote voor de zorg voor hun drie kinderen.

Waar verzoeker zijn afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder aanvoert op financieel vlak, stipt de gemachtigde in de beslissing terecht aan dat verzoeker bij zijn aanvraag nog het bewijs heeft voorgelegd van zijn tewerkstelling in 2018 in Macedonië. Het betreft een attest van de belastingdienst van Macedonië met betrekking tot inkomsten voor het jaar 2018. Verzoeker kan dan ook niet ingaan tegen de stukken van het administratief dossier in zijn stelling “nooit” in staat geweest te zijn om eigen inkomsten te verwerven. De Raad kan dan ook niet aannemen dat er in casu op grond van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting voor de Belgische staat zou zijn om, ondanks het niet voldoen aan de vereisten van de Vreemdelingenwet, alsnog in een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging te moeten voorzien.

Verder stipt verweerder in de nota terecht aan dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Bijgevolg kan ook geen schending worden aangenomen van de eventuele negatieve verplichting, die voortvloeit uit het bepaalde in artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat er een disproportionele schade voortvloeit uit de bestreden beslissing voor verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES